

ย สรรพหลั้หน วรรณกรรมเถื่อน

สรรพหลั้หนควรว่านตามบ้านร้าง
หน้าหรือข้างคลองทะเลนอกเคหา
จะดีร้ายปลายคำเป็นธรรมดา
นอกภาษานิทานอ่านอย่าแปล
เหมือนแบบเก่าเขาซื้อถือเป็นหลัก
ถึงที่รักก็เฉยอย่าเผยแผ่
ให้อภัยหนุ่มสาวทั้งเฒ่าแก่
สำราญแท้เชิญทานมาอ่านกันฯ
นักครังยังมีเท่าผีแห่น
กว้างยาวแสนหนึ่งสืบยศตา
เมืองหางกวรีหับระยับตา
พันญาคาปูรากเป็นฉากบัง
สูงพอดียี่สิบพอนยิบติด
ทองอังกฤษสลักดีด้วยหนึ่ง
กำแพงมีร่ายไว้อวด
เจ้าจอมวังราชไทวโคตรวย
มีเมียรักพักรั้วดีทุกแห่ง
นั่งแกล้งชมเชยเคยจีหวย
เจ้าคี่หมรรูปโอเมียโคตรวย
ท้าวหวังรวยกอดินอยู่กินกัน
มีลูกชายไว้อยู่โคตรวย
เด็กไม่ล่อเกิดไว้ให้หั้น
นอนเป็นทุกขุดกลอยยิ่งคอดัน
ให้ลูกนั้นหาดีเป็นบุรี
ตอ่งไปขอลูกสาวท้าวโบटक
มันตั้งหลักอยู่ไกลเมืองไหญ่
เป็นลูกเชื้อเนื่อนนางหินปลื้
เมืองหางซิปกครองทั้งสองคน
หยิบกระดาดินสอมาจอดับ
เขียนแล้วพับอ่านดีครบสิ้น
ให้เสนีสี่มือถืออินพนธ์
เด็กหนึ่งคนก้มพักรั้วมาดักกรอ
จึงจัดใช้เสนีสี่ให้คลี่หาน
สู้รบผ่านบายพักรั้วเถาะดักหยอ
ข้าเป็นโรคเหน็ดเหนื่อยตัวเดียวปอ
รักษาพอมาคลายกินหายฟ
แต่นายใช้จำกัดดัดไม่ขอ
ถึงเด็กล่อไปไกลถึงไหญ่
รับสาโรโคตรวยจวยพันที่
จากบุรีเร็วพลันดันไม่รอ
เข้าป่าแกล้งทั่วกลั้วผีเห็น
เดินจนเย็นเพราะหลงเข้าดงหลอ
พบสระสี่บัวชุกดุกขึ้นอ
อ เด็ดสองกอดมกลิ่นข้างเหม็นดี
ชะนี้หงส์ลงดินมากินน้ำ
เดินมุ่งตามเห็นรอยหยอยกับหมี
พบถวยอ่างกระถางใหญ่ไหของดี
ใครมาตีแตกสะเกิดเหมือนเด็ดยอ
เที่ยวจอดลยลเค็จไม่เสร็จเรื่อง

ไกลถึงเมืองหวิจ้ไม่มีหอ
อดช้วนน้ำสามวันต้นทั้งวอ
บอบเสียพอตัวกูเรื่องหุรี
พบดอกตอกอดคำจำต้องเด็ด
ยี้ให้เหม็ดเกลี้ยงวาวเหมือนหาวสี
บรรลู่ถึงเขตทางเมืองหังซึ
เจ้าธานีหัวตางเป็นสางคลอ
กำแพงกอดอดานทหารเฝ้า
เสียงคนฉาวเข้าไปถึงไคหลอ
พวกเสนาจีนแจ็กเด็กมารอ
มายืนออถามดูว่าหุดี
เราจากไกลในแฉ่งเก่งนักหนา
ถือสาราจะมาเฝ้าหาวไหหยี
จากโบตักจอมวังผู้หวังดี
เจ้าหินปลื้คี่หันหรือฉันใด
นายขอตีว่าอยู่เปิดตูแอด
ตาดเกือบขาดเสียงเบียดเรียดไม่ไหว
นายด้กหยอรายงานแล้วผ่านไป
เห็นขอไฉนังกันกับภรรยา
ค่อยคอดม่นอมกายถวยสาร
คลี่ถึงหนวันนี่ดีเขา
า เนตรย่นเด็ดเสร็จสรรพรับสารา
ในจำหน้าไคตวยรักด้วยกัน
ไคจากเมืองหังกวีเจ้าคี่แหม
มาพูดแยมบุตรีไปดีหัน
ให้ไคหยอขอเป็นคู่กัน
โบตักนั้นหนีปลื้พลอยดีใจ
เรียกลูกสาวชาวเด็ดเหมือนเห็ดย่าง
พิศพางศรีศรีมีราศรีให้
ผู้ไคยนทุกเค็ดมีเม็ดไย
พอเต็บใหญ่เป็นทุกซเพราะทุกลี
ได้ฟังพอถอดอกเดินออกมา
นั่งวันทาลกกลน้ำหกลี
เรียกลูกมาทำไฉนไหของคี่
ให้ลูกนี้เขาใจเรื่องไคคอ
เจ้าฟังพอถอดอกจะยกเรื่อง
อย่าคอดเคื่องเล่าไปกระไคหยอ
พอจะยกหกเท็จให้เด็ดคยอ
เด็กไม่ล่อข้ามแดนม่งแมนมา
ท้าวไคตวยเป็นพอมาขอเด็ก
ถึงตัวเล็กพอดีไม่สีหา
นี้ตัวพอคอดันลันวจา
ตัวเจ้าอย่าขอคดให้จัดงานฯ
สุดแต่พอคลอคำทำไฉน
ก็จ้มไหภัยข้าวของคาวหวาน
หนึ่งตักข้าวคลี่หูกคลุกน้ำตาล
สำหรับงานเลี้ยงคนทุกคนคอ
แล้วหุมีจี้หีกจี้กให้เล็ก
ไว้จอเด็กพอดีมีทุกหอ
หยอกับหมีหยีหย่าให้พอ
ดาวให้พอไขเปิดเค็ดให้ยำ
ลูกมะกอกคอดอกตอไม่ขอคุด
จี้เข้าหุดเส้นหมีเอาสีห้า

แกงตั้งหนุพริชี้หิกใส่หิกตำ
ส้มกอดำเชือดต่อยใส่อยจี่
ควายหนึ่งขาหาหมีไล่ตีหม
กวนขนมยาเหม็ดเห็ดคู่นี้
ต้องเข้าไทม์สการหานเขาง
ดูเดือนปีถึงวันต้นคอยรอ
ขึ้นสิบสี่ปีเห็ดเปิดโอกาส
จำอย่าพลาดแน่ประจักษ์นระดักหยอ
รีบไปบอกโคตวยเตรียมหวยคอ
ราดกรอทำการงานวิวาท
นายดักหยอขอลาตีหากลับ
นอมค่านับทันทีขอลีหา
รีบอย่างเหม็งเต็งแอไม่รอคา
หนึ่งพริบตาถึงวังดังเข้าวอ
เห็นคิแฮมแย้มยั่วกับผัวรัก
นั่งเซยพักตร์มีนุชแมตจุหลอ
เสนาเฝ้าเล่าเสร็จเรื่องเด็ดยอ
นางชอบพอนั้นให้เข้าไยดี
ว่าแต่งงานสิบสี่เมื่อปีเห็ด
ลูกที่เกิดพาไปให้ไหยี
การตกเขารูสินแม่หินปลี
ถึงวันดัยกพลตณขึ้นคอ
พร้อมเจ้าบ่าวแม่พ้อที่ขอติง
ให้ชวนชักกันไปกับไคหยอ
เตรียมยกพลเจ้าบาวดาวยอยอ
เลี้ยงให้พอบาวสาวหาวเหม็นคิ
อยู่ในเขตเดือนนี้ยังปีหิด
เรื่องทีคิดไวพลงไม่ห่างถึ
ขอแบ่งรักพักรอเรื่องหอดี
ยกใจรักอดังคิดหวังรวย
จะกล่าวขอตอโดนเรื่องเินผก
ขอกล่าวยกถอดอกกับคอกถวย
ทั้งสอตองสองนายไม่ใช่ป่วย
หวังแต่รวยเทียवलันทั้งหนคิ
พร้อมทั้งคู่อยู่ไต่ไคหยีห้า
พอเย็นคำกินเหล้าแกลุ่มหาวสี
หยิบน้ำพริมาตั้งนั่งจอด
พอเมาจึขอแดงแกลงกัน
ว่าคินนี้จึหีบถีบสักบ้าน
ทั้งวิหารบ้านมีแถวคิหัน
เมื่อกินแล้วยารอนั่งคอดัน
เสกบ่งยันต์เป่าลงให้ตงคอ
แขวนทิศหมอนสำคัญลงยันตร์เกิด
ผ้าซีเห็ดอย่างดีใส่ผิหอ
หยิบปิ่นพกนกลับใส่ดับคอ
พอดักยอคนละทีจากที่มา
พอถึงเมืองโบตักแล้วพักหยุด
เจ้าจึหุดไฟส่องทุกห้องหา
ยีนกินว่นดานวอเอาทอดา
ขอขึ้นตาตัวแดงรูแห่งดี
เป่าอาคมลมสีเหมือนผีหุด
ลูกหลักจูดถูกขากูหาขอทาสี
นานอนแอบชั่วครวหาวเหม็นคิ

เห็นแต่คลีตติให้เข้าในวัง
ถึงโบตักอภัยนันทินที่
กำลังหลับนิ้วช้อยยี่ห้ง
เก็บขอยหม่นจนพอยอดัง
เจ้าจอมวังพอดั้นจึ่งตื่นมา
เสียงปิ่นลั่นทันทีนอนพิ้ง
กลีบหนึ่งพอดมีมือผีหา
ลูกตะลึงหึ่งหมีเรียกธิดา
พวกโจราเข้าวังดังเอาคลอ
เข้าบังคับจับตัวหัวกับผี
เอาหีบคี่ไม่หลุดคุดเกือบหลอ
เก็บของใหม่ไหนหีบติดอ
ไต่ไม่พอยอมตายกลัวหายตี
แม่หนีหีบเจ็บจี้ยั้งคี่หัน
โกรธตัวสัดบหลังเข้าดังผี
ท้าวแคนในโลเซ็ดเอาเห็ดยี่
เขาราวีรอกะดังประทุกันฯ
สรรพสิทธิ์ หวน จากวิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี
ไปที่: [บ้ายอกทาง](#), [ค้นหา](#)

สรรพสิทธิ์ (อ่านว่า สับ-ลี้-หวน) เป็นวรรณกรรมท้องถิ่นทางภาคใต้ (จังหวัด**นครศรีธรรมราช**) ไม่ปรากฏหลักฐานแน่ชัดว่าใครเป็นผู้ประพันธ์ สันนิษฐานกันว่าจะเป็นปลายสมัย**กรุงศรีอยุธยา** ลักษณะการประพันธ์ เป็นแบบ **นิทานคำกลอน** หรือ **กลอนสุภาพ**หรือ **กลอนแปด**ตามขนบนิยม เนื้อหาเป็นคำผวนเกี่ยวกับเรื่องเพศและอวัยวะเพศ มีเนื้อหาชวนให้ขบขันมากกว่าก่อให้เกิดอารมณ์ทางเพศ มีความยาว 197 บท เนื้อหายังไม่จบสมบูรณ์

สรรพสิทธิ์จำนวนเก่าพิมพ์เผยแพร่ครั้งแรกเมื่อ **15 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2516** โดยขุนพรหมโลก (นามแฝง) ซึ่งผู้พิมพ์ให้ความเห็นไว้ว่า ผู้แต่งอาจเป็นชาวนครศรีธรรมราช แต่งขึ้นประมาณ **พ.ศ. 2425 - 2439** ต่อมาเมื่อผู้แต่งเขียนบทขึ้นอีกหลายสำนวน ในหอพระสมุดเองมีหนังสือเรื่องหนึ่งชื่อ "ศัพท์สิทธิ์" ซึ่งมีลักษณะใกล้เคียงกัน(<http://th.wikipedia.org/wiki/%E0%B8%AA%E0%B8%A3%E0%B8%A3%E0%B8%9E%E0%B8%A5%E0%B8%B5%E0%B9%89%E0%B8%AB%E0%B8%A7%E0%B8%99>)

ย

เอกชัย ศรีวิชัย ขับ**สรรพสิทธิ์** ตอน ๑, **สรรพสิทธิ์**ตอน ๒

ย

ย

วัฒนธรรม2วัฒนธรรม [วรรณกรรม](#)